

prima instanță: A. Negru
instanța de apel: M. Ciugureanu, G. Dașchevici, N. Traciuc

dosarul nr.2ra-1154/16

ÎNCHEIERE

18 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Galina Stratulat
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Dominio Iure”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Dominio Iure” împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenienți accesorii executorul judecătoresc Parfentiev Liliana și debitorul Grivenco Vladlen cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești, repararea prejudiciului material și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Dominio Iure” și menținută hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 16 octombrie 2015, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La 30 iunie 2015 SRL „Dominio Iure” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenienți accesorii executorul judecătoresc Parfentiev Liliana și debitorul Grivenco Vladlen cu privire la constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești, repararea prejudiciului material și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că în baza hotărîrii judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 09 aprilie 2013, care a intrat în vigoare la data de 15 mai 2013, a fost emis titlul executoriu nr. 2-5145/12, pe care l-a depus spre executare executorului judecătoresc Parfentiev Liliana.

La data de 22 mai 2013, în baza documentului executoriu nr. 2-5145/12 din 09 aprilie 2013, a fost emisă încheierea privind intentarea procedurii de executare nr. 066-365/13, care a fost adusă la cunoștință debitorului.

Menționează reclamantul că în cadrul procedurii de executare din motivul neexecutării benevole a documentului executoriu, executorul judecătoresc a purces la executarea silită.

Astfel, pe parcursul executării silite în privința debitorului Grivenco Vladlen au fost aplicate restricții temporare în eliberarea, pașaportului cetățeanului RM. S-a stabilit deasemenea că potrivit informației din Banca centrală de date a cadastrului, administrată de ÎS „Cadastru” pe numele debitorului nu au fost identificate bunuri imobile.

Specifică reclamantul că debitorul Grivenco Vladlen deține cont bancar în BC „Moldova-Agroindbank” SA soldul căruia este de 75,08 lei, iar asupra mijloacelor bănești ale acestuia au fost aplicate sechestre și de alte organe abilitate în sumă totală de aproximativ 2 000 000 lei.

Totodată, susține reclamantul că conform materialelor procedurii de executare Grivenco Vladlen nu deține bunuri sau mijloace bănești ce pot fi urmărite în scopul stingerii datoriei stabilite prin titlul executoriu nr. 2-5145/12 din 09 aprilie 2013 emis de Judecătoria Botanica mun. Chișinău privind încasarea de la Grivenco Vladlen în beneficiu SRL „Dominio Iure” a sumei de 4262 euro și 2062,38 lei.

Afirmă că documentul executoriu pînă în prezent, o perioadă mai mare de 2 ani nu a fost executat, iar acest fapt constituie o încălcare a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Mai indică că la 12 iunie 2015, executorul judecătoresc Liliana Parfentiev a eliberat încheierea nr. 066-232R/15 (066-365/13), prin care i-a restituit documentul executoriu și consideră că executorul judecătoresc Liliana Parfentiev a întreprins doar măsuri formale pentru executarea forțată a hotărârii judecătorești.

Solicită încasarea din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției al RM a prejudiciului material în sumă de 4 262 euro și 2 062,38 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 16 octombrie 2015, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2016, a fost respins apelul declarat de către SRL „Dominio Iure” și menținută hotărîrea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut încheierea executorului judecătoresc nr. 365/13, prin care a fost aplicat sechestrul pe mijloacele financiare ale debitorului Grivenco Vladlen în sumă de 4 262 euro și 2 062,38 lei, încheierea executorului judecătoresc privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii încheierea din 18 iunie 2013, prin care executorul judecătoresc a obligat Camera Înregistrării de Stat să informeze dacă debitorul Grivenco Vladlen figurează în calitate de fondator/asociat/administrator al unei societăți comerciale, aplicînd interdicția de a introduce oricare modificări în Registrul de Stat al Întreprinderilor și Organizațiilor în care Grivenco Vladlen este fondator/asociat/administrator, a obligat Direcția Generală Economie Reforme și Relații patrimoniale a Consiliului mun. Chișinău, și Direcția Generală de Arhitectură Urbanism a Primăriei mun. Chișinău să comunice dacă debitorul a participat la privatizarea cărorva loturi de teren sau bunuri imobile, a interzis Departamentului Documentare a Ministerului Tehnologiilor Informaționale și Comunicațiilor al RM să elibereze/perfecteze pașaport RM - debitorului Grivenco Vladlen și a obligat Direcția Înregistrare a Transportului și calificare a conducătorului auto să aplice sechestrul pe mijloacele de transport înregistrate pe numele lui Grivenco Vladlen (f.d. 48, 60, 64).

Totodată, instanța de apel, referindu-se la procesele-verbale nr. 066-36513 din 26 septembrie 2013 și nr. 066-365/13 din 04 octombrie 2013 privind controlul la

fața locului în vederea posibilității executării actului întocmite în urma vizitei efectuate la domiciliul Grivenco Vladlen, a constatat temeinicia concluziilor primei instanțe cu referire la faptul că executorul judecătoresc a întreprins toate măsurile necesare în vederea executării hotărârii judecătorești, însă procedura de executare nu a fost finisată din motive independente de voința acestuia.

Mai mult instanța de apel a reținut că executarea unei hotărâri pronunțate de orice instanță trebuie privită ca o parte integrantă a procesului în sensul art. 6 CEDO, însă acest fapt nu înseamnă că un stat poate fi considerat responsabil pentru neexecutarea unei hotărâri care se datorează insolvabilității debitorului, or, dreptul de acces la tribunal nu se impune unui stat de a executa orice hotărâre cu caracter civil fără a avea în vedere particularitățile cauzei.

La 30 martie 2016, SRL „Dominio Iure” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat că instanțele ierarhic inferioare nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele de fapt și de drept importante pentru soluționarea justă a litigiului și contrar prevederilor art. 130 CPC, au refuzat să examineze circumstanțele care atestă caracterul legal și întemeiat al cererii de chemare în judecată, privind responsabilitatea statului întru apărarea drepturilor garantate de legislația în vigoare întru executarea hotărârii judecătorești irevocabile.

Indică că întru aprecierea respectării termenului rezonabil a procedurii de executare a hotărârii judecătorești irevocabile, în perioada de referință urmează a fi supuse aprecierii comportamentul părților și al autorităților relevante, și miza pentru reclamant.

Or, din materialele procedurii de executare nr. 066-365/13 se constată cu certitudine comportamentul de rea-credință a debitorului, care nu s-a conformat cerințelor executorului judecătoresc, nu a încercat în careva mod de a contacta executorul judecătoresc, mai mult ca atât a intenționat se eschivează de a-și îndeplini obligațiile ce reiese din procedura de executare, schimbându-și domiciliul.

Menționează că contrar prevederilor art. 23, 27, 68 Cod de executare al RM, executorul judecătoresc nu a întreprins nici o măsură pentru a influența asupra debitorului, nu a fost întocmit nici un proces-verbal cu privire la contravenție cu aplicarea amenzilor.

Mai mult decât atât, pînă în prezent nu s-a constatat cu certitudine unde locuiește debitor, iar concluziile instanțelor ierarhic inferioare precum că de către executorul judecătoresc au fost întreprinse toate măsurile pentru a executa documentul executoriu nr. 5154/12, nu corespund realității.

Totodată, invocă recurentul că instanțele de judecată inferioare și-au manifestat un interes deosebit, întru a diminua importanța unor circumstanțe importante precum obligațiile debitorului, analizînd doar circumstanțele ce se referă la drepturile acestuia, garantate de Constituție, pe cînd, legiuitorul a adoptat legi și acte normative, întru apărarea fiecărei persoane în parte, fizice sau juridice.

Mai menționează că pe parcursul examinării cauzei a prezentat probe, care confirmă argumentele aduse în cerere, cum ar fi copiile cererilor înaintate executorului judecătoresc privind aplicarea interdicției de a părăsi țara față de debitor, anunțarea în căutare a acestuia precum și cererii privind acordarea informațiilor

despre acțiunile și măsurile întreprinse de executorul judecătoresc întru executarea documentului, fiind solicitate și recomandările executorului judecătoresc pentru buna executarea a documentului executoriu;

Însă, instanțele de judecată inferioare au examinat pricina stabilind vădit eronat, unele circumstanțe a litigiului în cauză, fără a examina alte circumstanțe importante pentru examinarea acestuia și ignorând materialele existente, fapt ce a condiționat emiterea unei soluții nejustificate ce-i prejudiciază drepturile și interesele patrimoniale.

Insistă că circumstanțele indicate și probate, sunt nu numai că importante pentru soluționarea pricinii în cauză, dar și combat concluziile Ministerului Justiției al RM precum că comportamentul autorităților responsabile de executarea hotărârii judecătorești este conform legislației în vigoare și nu relevă careva indici privind lipsa de diligentă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 30 martie 2016 împotriva deciziei instanței de apel din 17 februarie 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Dominio Iure” este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Dominio Iure” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Dominio Iure” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Dominio Iure” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Dominio Iure” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Galina Stratulat

Ion Druță